

řešící otázku stranami na spor vznesenou, nýbrž je podle svého úvodu pouhým vyjádřením, jež si st-l v této věci vyžádal. — — —

Č. 12.357.

Vodní právo: * Koncentrační zásada vyslovená v §§ 82 a 83 čes. vod. zákona neplatí pro trestní řízení podle oddílu V. tohoto zákona.

(Nález z 1. dubna 1936 č. 12.082/36.)

V ě c: Josef a Kateřina Š. ve Kbele (adv. Dr. Evžen Löwy z Klatov) proti rozh. zem. úřadu v Praze z 27. dubna 1933 o zřízení trativodu a o přestupku vodního zákona.

V ý r o k: Stížnost proti výroku, jímž byla zamítnuta žádost st-lů, aby bylo Anně K. a soudruhům uloženo odstranění drenáží zřízených na pozemcích č. kat. 1058, 1059/2 a dílu pozemku č. kat. 1062 ve Kbele, se zamítá pro bezdůvodnost. Ostatní výroky nař. rozhodnutí se zrušují pro vadnost řízení.

D ů v o d y: Předmětem stížnosti je pět výroků obsažených v nař. rozhodnutí, a to:

1. výrok, kterým st-l Josef Š. byl uznán vinným přestupkem § 71 vodního zákona, jehož skutkovou podstatu shledal žal. úřad v tom, že jmenovaný zřídil bez povolení trubkový trativod na své louce č. kat. 1055 ve Kbele, jímž odváděl vodu do deskového propustku, kterým voda odteká na přilehlé pozemky sousedů Josefa H. a společníků a je podmáčí;

2. výrok, jímž oběma st-lům bylo nařízeno, aby tento trativod odstranili na vzdálenost 14 m od dolního kraje své louky;

3. výrok, jímž byla odmítnuta jako bezpředmětná žádost st-lů za dodatečné schválení uvedeného trativodu;

4. výrok, jímž byla zamítnuta žádost st-lů, aby bylo Anně K. a společníkům uloženo odstranění drenáže zřízené na jejich pozemcích, podle mínění st-lů k jejich škodě;

5. výrok o útratách řízení, jež byly uloženy úplně st-lům.

Stížnost popírá především kompetenci vodoprávních úřadů. Třebaže tato námitka podle své formulace týká se toliko výroku uvedeného sub 2., musí se jí soud vzhledem k ustanovení § 4 zák. o ss zabývatí povšechně a otázku kompetence rozřešiti v příčině všech výroků v nař. rozhodnutí obsažených. Námitka spočívá na konstrukci, která je zcela neudržitelná. Podle mínění stížnosti nejde o vodu soukromou ve smyslu vodního zákona, poněvadž voda, protékající trativodem, nemůže býti předmětem soukromého vlastnictví, ježto není uchopitelná a uchopitelná není z té příčiny, že nemá stálého toku. Stížnost konfunduje takto dva různé pojmy, totiž soukromé vlastnictví a soukromou povahu vody. Podle předpisů vodního zákona (srov. na příklad § 4 lit. d), § 5, § 3 a j.) je soukromou vodou i voda tekoucí — aqua profluens —, jež nemůže býti předmětem soukromého vlastnictví ve smyslu občanského zákona, neboť právě voda mající stálý tok vylučuje možnost fysického ovládnutí,

jež náleží k pojmu soukromého vlastnictví. Positivní předpisy §§ 10 a 11 vod. zákona dokazují pak jasně, že případ, o nějž jde, je typický případ vodoprávní.

Přistouпив k jednotlivým výrokům žal. úřadu, shledal nss toto:

Ad 1. Výrok, kterým st-l Josef Š. byl uznán vinným přestupkem vodního zákona, trpí podstatnou vadou řízení (§ 6 zák. o ss), protože žal. úřad nevypořádal se v nař. rozhodnutí s námitkou uplatněnou v odvolání, že st-l trativodem nesváděl vodu na pozemky svých odpůrců, nýbrž kamenným propustkem do staré strouhy a touto strouhou do potoka. Námitka tato nebyla sice vznesena při místním šetření, přesto nelze ji však pokládati za nepřipustnou v odvolání, neboť koncentrační zásada vyslovená v §§ 82 a 83 čes. vod. zákona neplatí pro trestní řízení podle oddílu V. tohoto zákona. Zásadu tu lze podle obsahu a účelu těchto předpisů vztahovati toliko na řízení konsensní, nelze ji však bez pozitivního předpisu rozšiřovati i na trestní řízení ve věcech vodních. Lze ovšem připustiti i v tomto řízení preklusi námitky obviněného z důvodu, že je nevznese při komisionálním jednání. Prekluse ta neměla by však základ v koncentrační zásadě, stanovené v cit. předpisech vodního zákona, nýbrž ve všeobecné zásadě procesní, ovládající i trestní řízení správní, t. j. že koná-li se za určitým účelem místní jednání, je strana povinna přednésti při tomto jednání všechny námitky, k jichž projednání toto místní jednání jest určeno, zejména tedy námitky proti skutkovým zjištěním, pokud bylo jí fakticky možno námitky tyto při tomto jednání vznést. Základním předpokladem této prekluse ve věcech trestních arci bude, že komisionální jednání bylo nařízeno a konalo se za účelem vyšetření a zjištění skutkové podstaty trestného činu. Tohoto předpokladu však in concreto není, neboť komisionální jednání, nařízené vyhláškou okr. úřadu v Přešticích z 23. února 1931, k tomuto účelu konáno nebylo, a st-l Josef Š. jako obviněný k němu předvolán nebyl.

Ad 2. a 3. Výroky ad 2. a 3. bylo uloženo oběma st-lům jednak, aby odstranili trativod na vzdálenost 14 m od dolního kraje své louky, jednak byla odmítnuta jako bezpředmětná jejich žádost za dodatečné vodoprávní schválení tohoto trativodu. Oba tyto výroky založil žal. úřad — na rozdíl od I. stolice — výhradně na předpokladu, že mezi st-li a jejich odpůrci došlo při komisionálním jednání, konaném dne 24. března 1931, k obapolné závazné dohodě. Jde tedy o to, zda žal. úřad v obsahu protokolu, o jednání tom sepsaného, měl pro tento svůj předpoklad dostatečnou oporu. Na dohodu mezi stranami o předmětu sporu lze souditi toliko tehdy, je-li zde zcela jasný a souhlasný projev vůle stran (srov. též § 66 vlád. nař. č. 8/1928 Sb.). Existenci takové dohody obsahem řečeného protokolu nelze však pokládati za prokázanou, jak vyplývá z této úvahy: Odpůrci st-lů vznesli požadavek, aby dotčený trativod byl odstraněn v délce 18 m. St-l Josef Š. projevil ochotu odstraniti jej v délce 14 m. Nějaké výslovné přijetí této jeho nabídky odpůrci v citovaném protokole konstatováno není, ani v něm nelze nalézt nic, co by s dostatečnou jistotou nasvědčovalo tomu, že odpůrci souhlas ten projeví alespoň konkludentně. Za tohoto stavu věci nelze uznati, že by existence dohody, o kterou výroky žal. úřadu ad 2. a 3. jediné jsou opřeny, byla postačitelně prokázána, a to i jen ohledně st-le Josefa Š., tím méně pak

ohledně st-lky Kateřiny Š., která se jednání ani nezúčastnila, ani svého manžela k jednání za sebe a k uzavření dohody nezmocnila.

Oba tyto výroky, jež postrádají nutného skutkového základu, trpí proto podstatnou vadou řízení ve smyslu § 6 zák. o ss.

Ad 4. Stížnost, pokud čelí proti tomuto výroku, je bezdůvodná. Výrok ten spočívá na znaleckém posudku, podaném při komisionálním jednání, jemuž st-lé při něm neodporovali. Tím pozbyli práva odporovati mu v řízení odvolacím, resp. ve stížnosti k nss. Věcné námitky uplatňované v této stížnosti jsou proto nepřipustné a z toho důvodu nutno je odmítnouti. Výtky vadnosti řízení uplatňující, že odvolací námitky nebyly žal. úřadem buď vůbec nebo správně vyřízeny, jsou pak vzhledem k shora uvedené preklusi námitek proti znaleckému posudku bezdůvodny.

Ad 5. Výrok o útratách řízení závisí na rozhodnutí ve věci samé. Ježto pak v důsledku zrušení výroků ad 1., 2. a 3. pro vadnost řízení není tu dosud rozhodnuto ve věci samé, chybí zde nutný podklad pro výrok o útratách řízení, který musil býti proto zrušen rovněž pro vadnost řízení podle § 6 zák. o ss.

Č. 12.358.

Samospráva obecní. — Cesty. — Policejní věci:
*** Obec není podle §§ 35 a 28 odst. 2 bodu 3 čes. obec. zřízení oprávněna uložit s trestní sankcí majitelům domů, aby očistili od sněhu před svými domy část chodníku, který byl obcí jako součást veřejné komunikace obecní převzat.**

(Nález z 2. dubna 1936 č. 8074/33.)

Prejudikatura: opačně Boh. A 5760/26.

Věc: Václav G. v Ústí n. L. (adv. Dr. Walter Maresch z Ústí n. L.) proti rozh. min. vnitra z 28. srpna 1930 o policejním přestupku.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Nálezem obecního trestního senátu v Ústí nad Labem z 28. května 1926 byl st-l uznán vinným přestupkem § 24 pol. řádu pro město Ústí n. L., jehož se dopustil tím, že 19. ledna 1926 neměl chodník před svým domem očištěný, a byl odsouzen na základě cit. ustanovení pol. řádu k pokutě 15 Kč anebo k 36hodinovému vězení.

Okresní správa politická v Ústí n. L. výměrem ze 14. října 1926 nevyhověla odvolání proti tomu podanému, vyslovivši, že skutková podstata přestupku kladeného st-li za vinu je zjištěna. Odvolání z tohoto výměru zamítla zem. správa politická v Praze rozhodnutím ze 14. října 1927, nahradivši ustanovení, na jehož základě byl trest uložen, ustanovením § 62 zákona ze 16. dubna 1864 č. 7 z. z. Další odvolání žal. úřad nař. rozhodnutím zamítl, podotknuv toto: Podle ustanovení § 35 obec. zř. může obec. zastupitelstvo, pokud vykonávání místní policie není zákonem vzneseno na orgány státní, v mezích zákona vydávati platné předpisy v oboru místní policie, a to s trestní sankcí. Do samostatného oboru působnosti obce náleží podle výslovného ustano-